

La lleialtat a la República

El Govern de la República Espanyola a l'exil ha creat darrerament l'Ordre de la lleialtat al règim legal d'Espanya.

Ara bé, els primers que han d'ésser lleials a la República són els ministres del Govern republicà, els diputats i els homes representatius del règim nascut el catorze d'Abril. En aquest punt concen t no poden existir vacil·lacions, febleses ni pretextos de cap mena.

Aquesta afirmació val primer que ningú per al president Martínez Barrio i tot seguit per al president general Herrera i els presidents de la Generalitat i del Govern d'Euscadi.

Ens fa recordar aquestes veritats elementals precisament la posició actual del general Herrera que, des de la nostra darrera Circular, ha estat a Londres, on, en una tribuna de la Cambra dels Comuns, ha fet manifestacions força sorprenents, les quals tenim el deure de no passar en silenci. Passen per alt el gustat tocs de l'anticomunisme que no convenç cap de les Cancelleries a les quals va adreçat, així com l'"occidentalisme" que vol fer la competència al del general Franco, que, amb Oliveira Salazar, són els Governos més occidentals d'Europa, de dret i de fets, aliats i criats que presenten per a llurs amos més garanties que les que pot oferir cap dels candidats a substituir uns règims anacrònics que són la vergonya d'aquest segle.

La por al comunisme del general Herrera i el seu occidentalisme no resisteixen comparació amb el partit que en trou el general Franco i el distingit mariscal de l'Aire pot guardar-se ben guardat un tal espantall i una semblant prova de submissió als que han omplert la Península de bases militars i hipotecat el futur d'Espanya, convertida en un immens Gibraltar: aquests senyors tenen en Franco qui els serveix com no els servirà ningú i per això l'aguanten al poder. La resta són il·lusions i ingenuïtats de cap profit, si no és el de fer més profunda l'atomització republicana, producte de desenganys i de repulsió de certs mètodes emprats, a vegades des del propi Govern de la República.

Però aquests retrats són poca cosa davant del que podem fer al cap del Govern republicà a l'exili després de la seva conferència de Londres el 19 de Juliol darrer, justament el 19 de Juliol. A Londres, el senyor Herrera va pronunciar, entre altres, aquestes paraules: "Esta idea (la del Govern provisional sense "matiz político") ha sido aceptada con entusiasmo por sacerdotes y por personas muy afectas al Caudillo, quienes me han consultado si yo estaria dispuesto a tener una entrevista con el General Franco para llegar a un acuerdo sobre la formación del Gobierno provisional. Yo les he contestado AFIRMATIVAMENTE; pero por parte del Caudillo ha habido dificultades que han imposibilitado la entrevista propuesta."

Entrevistes amb el general Franco? Cosas veredes. Cide, que faran hablar las puodras. Ens quedem amb la integritat de Pi i Margall i de Salmeron; de Martí i Julià, de Lluís Companys i Joan Comorera a Catalunya; de Lenin, sol amb Gruscaia, a Zurich; de Manzini a Itàlia; de Kossuth solitari per Europa, de Martí a Amèrica i mil i mil expatriats anònims que han passat llur misèria pel món. ELS VENGEDORS SERIM NOSALTRES no importa el temps ni el dolor de veure la pàtria trossegada per un sublevat amb més sort que els seus còmplices Goded i Fanjul. Amb Franco no hi cap el diàleg si no és per a identificar-lo i sometre'l al Tribunal del Poble Espanyol.

Vam perdre la guerra, per les causes que tothom sap de memòria, però el general Franco i tots els seus han perdut la pau. Aquesta serà la nostra, perquè a la Península acabarà per triomfar una idea que no es presta a gitanades, vindran d'on vindran i seran els gitanos de la categoria que es voldrà.

Els escèptics i els massa vius interpretaran aquesta actitud com un gest romàntic passat de moda, la qual cosa no encaixa amb la nostra concepció materialista de la història. El materialisme històric és, precisament, el que ens fa somriure davant certes aspiracions de prendre armes al general Franco a base de presentar-se més anticomunista que l'actual amo d'Espanya i de prometre tàcitament un règim més antisoviètic que el franquista.

ta, més servil que el franquisme als que han posat la planta sobre el territori peninsular.

El sentit de la realitat i de la vergonya són també armes revolucionàries. I són una prova de lleialtat a la República i als nostres pobles, pels quals han mort més d'un milió d'homes i dones.

-----oOo-----

L'Acció Cívica per la llibertat i la Pau"

A Catalunya actua una Acció Cívica per la Llibertat i la Pau que, entre altres manifestacions, edita i fa circular amb profusió uns fulls dels quals extraiem els paràgrafs més eloqüents. En el del mes de maig es deia :

"El 18 de Juliol farà un quart de segle que començà la guerra civil. Durant prop de tres anys centenars de milers d'homes i dones innocents caigueren als camps de batalla o moriren a la roraguarda víctimes de bombardeigs o assassinats, quan no de fam i de misèria. Les guerres vicils han estat sempre la pitjor solució dels problemes socials i polítics. Però cap dels països que les han sofertes no ha presentat després de vint-i-cinc anys un balanç tan desolador com el de la Península. En contrapartida de tanta sang, què s'ha obtingut ? En l'ordre moral, les passions i els odis duren encara, la discriminació oficial entre vencedors i vençuts és tan viva com el primer dia. En l'ordre material, el país vegota miserablement i veu aixamplar-se el fossat que el separa culturalment i econòmicament dels altres pobles d'Europa. En l'ordre exterior el món sencer contempla amb meravella unes institucions nascudes d'una victòria militar obtinguda amb l'ajut estranger i sense altre horitzó que el manteniment de privilegis i desigualtats revoltants. Mentrestant Catalunya es veu privada injustament dels seus drets naturals com a poble i la seva llengua és perseguida i foratgitada de l'escola i de la premsa."

En el del mes de Juny llegim :

"Dia d'ara dia, la propaganda oficial, a través de la premsa, la ràdio i la televisió, recorda que fa vint-i-cinc anys era iniciada una guerra civil, i s'esforça de mantenir un ambient de discòrdia i d'odis, a recordar uns crims i callar-ne uns altres, a condemnar una part del país a continuar vençuda, a servir-se dels morts de la guerra per tal de mantenir els privilegis dels vius que exploten una trista victòria....

...Catalunya, que sofrí doblament aquella guerra i aquesta inacabable explotació de la victòria d'uns dels bandos contendents, que ha estat colpida en la carn dels seus fills i en el seu esperit, que s'ha vist perseguida i castigada en tots els aspectes de la seva vida cultural i material, Catalunya ha de donar l'exemple, en aquest vint-i-cinquè aniversari de l'inici de la guerra civil, de la seva voluntat d'establir una pau duradora, basada en el respecte mutu i en el reconeixement dels drets dels homes, dels ciutadans i dels pobles".

I el mes de juliol :

"D'aquí pocs dies farà vint-i-cinc anys que començà la guerra civil. A ningú un tal aniversari pot deixar indiferent. Tots tant els que van morir a la lluita, va ser víctima dels bombardeigs o fou assassinat a la Rabassada o al Camp de la Bota. Volguéu o no, el record d'aquelles tràgiques jornades i la situació que van crear, continuen pesant com una llosa sobre tota la vida col·lectiva. En aquesta fita, d'un quart de segle creiem arribada l'hora de demanar-nos : Fins quan ?"

Després d'aquestes acusacions, els autors proposen, al peu de cadascuna, el que creuen que pot ésser convenient per a posar terme al drama de Catalunya i d'Espanya entera. Diuen el mes de maig :

"Ja és hora que aquesta situació s'acabi. El règim que no ha tingut ni l'habilitat ni la generositat de superar la guerra civil no mereix sobreviure. Mentre duri, el país estarà condemnat a la regressió en tots els ordres i les estabilitzacions i reformes no podran fer altra cosa que consolidar els abusos i reduir encara més el nivell de vida general".

El mes de Juny :

"Aquest 18 de Juliol vinent, doncs, tots els catalans han de recordar els morts, TOTS ELS MORTS de la guerra, i commemorar llur sacrifici amb plena voluntat d'obrir una nova etapa de la vida nacional....

...En aquests vint-i-cinquè aniversari de la guerra civil, Catalunya ha d'exigir que es faci la PAU. Fins quan tolerarem que aquesta pau ens sigui negada a TOTS en profit d'uns quans ?"

I el mes de Juliol :

"Creiem que és temps ja de donar fi a l'exploació de la guerra civil i d'establir la veritable pau. És doncs amb aquesta intenció que us demanem de manifestar-vos perquè aquests any 1961, la data del divuit de juliol, prongui per fi un nou sentit. Per a tributar un pietós record a totes les víctimes de la guerra, realitzem tot al llarg de la setmana una imponent peregrinació nacional als nostres comentiris. Retrobem-nos-hi sense diferències de banderes ni de colors, units en la recerca d'una nova germanor. A cada ciutat, a cada poble de Catalunya, concentrem-nos també per a retro homenatge als morts amb un minut de silenci o d'oració que expressi en un ample gest de pau la nostra voluntat de superar la gran tragèdia i d'implantar una veritable convivència nacional. Aplo-guemnos després en la tasca d'obtenir el restabliment dels drets humans i de les llibertats democràtiques. Enaltim a la terra treballant pel seu progrés material i per la justícia social per a tots els que hi habiten".

Comentari sincer

Aquests fulls representen un redreçament estimable de la consciència d'un poble atut per una llarga tirania. Ateses les condicions en què viuen els catalans de l'interior i els fracassos de la demagògia que vingué tan ufana i tan irresponsable després de la segona guerra mundial, no podem demanar massa coses. Però sorpren -i ho diem sincerament- veure de vagades adversaris del règim imperant a Espanya caure en el defecte de posar dins d'un mateix paner als victimaris i les víctimes. Forquò, per molt que estimem la pau, cal posar un punt ben visible damunt d'aquesta I capital que simbolitza tot el drama peninsular : Nosaltres no som els causants de la guerra que, des del nostre camp es diu massa sovint civil i des del camp dels "nacionales" continua a dir-se movimiento nacional i, per torna, glorioso.

Els culpables no som nosaltres, sinó ells. Veritat fonamental que no exclou el perdó, però tampoc l'oblid. La nostra generositat, l'interés patriòtic, polític, i econòmic exigeixen cercar la PAU, amb majúscules, però a renúncia de principis ni negació de veritats històriques i encara menys claudicacions. Ésser derrotat no vol pas dir que som fatalment de la mateixa categoria moral de vencedors com els que tenen el poder a Espanya. Tots els processos polítics d'Espanya són nostres. No ho són, en canvi, tots els morts.

Perquò justament hi ha hagut massa morts, massa pèrdues de tot ordre, perquò és massa punyent el drama de la nostra terra hem de desitjar que l'acte civil de denunciar públicament els autors de tanta tragèdia no vagi barrejat amb l'inbarroable.

Aquesta és una missió important dels dirigents polítics de dins i de fora de la pàtria esclavitzada : aconsellar la gent de sortir al carrer amb el cap desport i sense boires.

Perquò som honrats amb nosaltres mateix, no volem enganyar ningú.

ooooOOoooo

SOBRE EL PROGRAMA D'ALVAREZ DEL VAYO .

D'ençà del primer moment van donar a conèixer la nostra opinió favorable als cinc punts programàtics proposats pel senyor Alvarez del Vayo entorn dels quals creiem possible i necessària la reagrupació de les esquerres republicanes i de les forces socialistes. Un d'aquests punts propugna pel federalisme. I diu, entre parèntesis : "Examen de la estructura española futura teniendo en cuenta las corrientes federalistas de hoy".

Hom acceptat la proposta de l'es ministre de la República com una bona base de discussió per a trobar la coincidència que pot acabar amb el règim actual d'Espanya.

Per nosaltres, aquests corrents federalistes, ara per ara, els circumscriuim a l'interior de la República que volem reconquerir. Amics de la claretat, anunciem la propugnació i defensa d'una República federal.

Per descomptat que acceptem el primer punt: Reforma Agrària, que podrà ésser l'aprovada per la República del 31 o una altra de més àmplia, però serà reforma agrària.

El segon punt, el de la Planificació econòmica, tot i que sobre aqueix problema tenim la nostra opinió ben definida, reconeixem que és una obra de govern que no pot donar-se per feta a priori. El tercer punt sobre la Neutralitat i campanya contra les bases estrangeres a la Península, és també prou clar, com ho és el quart sobre la liquidació de la presència espanyola al Marroc.

Quant al cinquè punt, el del Federalisme, potser és el més vaguós de tots i és per això que considerem útil el precisar sobre ell, la nostra opinió. El Problema del federalisme constitueix l'espina dorsal de tota la política peninsular. Ho deia, ho sostenia i morí sostenint-ho una de les més grans figures de la història política espanyola: el català Pi i Margall. Fa seixanta anys que Pi i Margall és mort, però l'actualitat del problema és la mateixa. L'unitarisme és el càncer d'Espanya i l'origen de gairebé tots els mals que encara encallen el progrés de la societat hispànica.

La bandera que va arrossegar més apassionats darrera dels generals rebels del 1936 - i abans Sanjurjo - fou la de l'unitarisme, posat en perill per l'Estatut de Catalunya. No fou pas la defensa d'una religió que la República no atacava i que, en canvi, la Falange escarnia; no fou, tampoc, la protesta contra la Reforma Agrària, que els republicans no havien aplicat; no foren les persecucions ni els crims atribuïts a la República ni la lluita contra l'"espectre del comunisme" el botafoc que encengué el polvorí que ha causat la ruïna d'Espanya i la mort d'un milió dels seus fills. Fou l'unitarisme, el centralisme, que és la medul·la d'un Estat d'arrel agrària i decadent com l'Espanyol. Es podran argüir contra aquesta afirmació tots els arguments que es voldrà, però cap no tindrà consistència, cap no desfarà la realitat.

Només la desviació nacionalista del centre, la degeneració d'un sentiment que no ha causat altra cosa que desastres -- aberracions contra les quals no gosen sempre reaccionar amb valentia molts veritables demòcrates i republicans, -- podrien oposar-se, a priori, a la necessitat de provocar el col·lapse de l'Estat unitari, centralista i imperialista espanyol.

Atesa, doncs, aquesta necessitat tractant-se de l'estructura del futur Estat espanyol i de com hi reacciona Catalunya, nosaltres que som el seu partit d'avantguarda, tenim el dret i el deure de lluitar per una solució federal hispànica.

Podrem discutir els detalls d'aplicació, però som irreductibles quant al principi. Podrem discutir si acceptem el federalisme de Pi i Margall des del cim de l'Estat espanyol, o el derivat del dret d'autodeterminació de Valentí Almirall - que ens és força més plaent - però entenem que per tal de treure els pobles hispànics del carreró sense sortida en què es troben per culpa de l'unitarisme que els ha esclavitzat, que els esclavitzava avui més que mai, cal disposar-nos a resoldre d'una bona vegada, com un dels problemes capitals d'Espanya, el problema del federalisme.

En disposar-nos-hi, assegurem les altres forces coincidents, que trobaran en el P.S.U. de C. un aliat conseqüent.

LA CONFERÈNCIA DE BELGRAD

Del dia 1 al 6 de Setembre prop passat va tenir lloc, a Belgrad, la Conferència de

països no integrats a cap bloc militar. Hi estaven representats, com a titulars, els països següents : Afganistan, Algèria, Aràbia Saudita, Birmània, Camboia, Ceilan, Congo, Cuba, Etiòpia, Gana, Guinea, Índia, Indonèsia, Irac, Iemen, Iugoslàvia, Líban, Mali, Marroc, Nepal, República Arab Unida, Somàlia, Tunísia i Xipre.

Com observadors hi havia : Bolívia, Brasil i Equador.

La Conferència va reunir-se sota l'Ordre del dia següent :

Primer.- Intercanvi d'opinions sobre la situació internacional.

Segon.- Establiment i reforçament de la pau i de la seguretat internacionals.

(I) Respecte del dret d'autodeterminació dels pobles i de les nacions, lluita contra l'imperialisme, liquidació del colonialisme i del neo-colonialisme.

(II) Respecte de la sobirania i de la integritat territorial dels Estats; no ingerència en els afers interiors d'altres Estats.

(III) Discriminació racial i apartheid.

(IV) Desarmament general i total, supressió de les experiències nuclears, problema de les bases estrangeres.

(V) Coexistència pacífica dels Estats amb sistemes socials diferents.

(VI) Funció i estructura de les Nacions Unides i aplicació de les seves resolucions.

Tercer.- Problemes del desenvolupament econòmic desigual, promoció de la cooperació econòmica i tècnica internacional.

Quart.- Altres qüestions.

Cinquè.- Comunicat de la Conferència.

En el curs, doncs, dels sis dies de treball intens i constructiu, resumit en el comunicat final, la Conferència va demostrar la gran contribució que ha dut a la lluita aspra, i de vegades sanguant, contra l'imperialisme i el colonialisme; la gran contribució al respecte de la sobirania i la integritat territorial dels Estats; la gran contribució a la coexistència pacífica dels Estats amb sistemes socials diferents; amb poques paraules : la gran contribució a la causa de la pau.

Només els imperialistes i els colonialistes per llur pròpia naturalesa; només llurs escolans poden pretendre minvar l'abast polític d'aquesta reunió internacional. Només ells han pogut pretendre deformar-ne el sentit profund. En canvi, la Conferència de Belgrad ha merescut no solament el respecte de totes les forces socialistes i de tots els defensors de la pau i de la democràcia, ans bé ha merescut les salutacions sinceres de Crutxov i de Mao-Tse-Tung.

Devant la importància política d'aquesta Conferència es pot excusar el fet que la Declaració final hagi mancat de certa precisió sobre alguns problemes que avui retenen l'atenció dels pobles, com és, per exemple, el de denunciar explícitament les responsabilitats i els veritables responsables de la actual tensió internacional. Per tal d'explicar-nos aquest tacte, o to moderat de la Declaració, cal tenir present la composició social i política d'una Conferència que va posar costat per costat un arquebisbe Makarios i el president de la República de Cuba, Dorticos; Nom i Ben Keda; Nasser i Bourguiba; dirigents de països socialistes i de països encara monàrquics dels més diversos tipus. La raó pot trobar-se, també, en el discurs de benvinguda del president Tito en dir :

"Em penso que tots estem d'acord sobre el fet que l'èxit de la Conferència dependrà de l'entesa a la qual arribarem sobre qüestions d'importància capital, tractant-se com es tracta de salvaguardar la pau. Evidentment hi ha encara altres qüestions que, amb tot i tenir una importància secundària, no ens seria fàcil posar-nos d'acord. Insistir per trobar una solució comuna sobre aquestes qüestions podria perjudicar l'èxit de la Conferència. La solució dels plecs entre països integrats és de la incumbència dels països in-

terossats. Estic convençut - va afegir Tito - que la solució d'aquests problemes ha d'ésser reservada, en primer lloc, al mètode bilateral, mitjançant una entesa negociada. Aquest és el procediment que ha d'ésser adoptat pels països no integrats, d'acord amb els nostres principis".

Aci rau precisament la gran importància de la Conferència: que, malgrat la profunda diversitat de sistemes i d'opinions representats, s'han obtingut l'acord unànim en la Declaració final. Es pot, doncs, afirmar sense por de caure en exageracions, que la Conferència de Belgrad ha estat la manifestació esclatant del grau de consciència adquirida pels pobles que de segles ençà havien estat sotmesos al jou colonial i privats de tots llurs drets; tantmateix, del grau de convicció que llur destí resideix en llurs pròpies mans. La Conferència, doncs, ha traçat el camí pel qual aquests pobles poden canalitzar llurs aspiracions i llurs energies. Pobles i països que entre tots sumen la immensa majoria de la població del nostre planeta, era inevitable que un dia arribarien a deixar d'ésser el que fins ara havien estat: peons de manobra i reserves de matèries primeres i de carn de canó en els conflictes armats que al llarg de la història han vessat la humanitat.

A la Conferència no es va tractar pas de constituir un nou bloc militar o una tercera força internacional. No era pas aquest el propòsit dels organitzadors ni el de cap delegació de les que van anar a Belgrad. "El que sobren són blocs - va dir una de les personalitats més rellevants de la Conferència -! Amb un de sol n'hi hauria prou massa!"

No obstant, la Conferència ha permès de contrastar amplament, francament, idees i concepcions totes elles guiades pel desig i la necessitat de pau; pel desig i la necessitat d'aplicar el mètode just de resoldre tots els motius de conflicte per mitjà de negociacions. Per consegüent, la Conferència de Belgrad ha estat la primícia d'un món basat en el principi de la coexistència pacífica d'Estat amb sistemes socials diferents. En aquest sentit ha donat un gran salt en direcció a convertir en realitat la igualtat de drets de tots els pobles grans o petits. I quan ens trobem davant de problemes tan greus i complexos com són els de la guerra i de la pau, problemes que afecten a la humanitat entera, la solució fa necessària la participació de tots.

Per això, per tal de fer possible i eficient el mètode de la negociació en tots els graus i en tots els llocs, cap altre indret no és més indicat que l'Assemblea o les Comissions de les Nacions Unides, car precisament per a complir aquesta missió és el motiu pel qual fou creat aquest alt organisme internacional.

Es clar que per tal que les Nacions Unides puguin complir dignament i amb eficàcia el seu paper, per a ésser-ne garantia, necessita revisar a fons els seus mètodes actuals i la seva estructura, tot obrint la porta a esclatants realitats com és la República Popular de Xina - per només citar-ne una - i fent menys cas de veritables entelèquies o de l'escàndol de la presència de Franco, permanent atemptat a la llotra i a l'esperit de la Carta de San Francisco.

L'èxit, doncs, de la Conferència de Belgrad, no es pot veure, ni l'hem de veure com un èxit amb mires a guanyar la batalla d'una guerra, si no amb mires a guanyar la batalla de la pau.

I els militants de la pau, de la democràcia i del socialisme ens felicitem que hagi estat así.

Els espanyols i la Revolució Cubana

En certs sectors de l'emigració republicana espanyola es silencia o es combat el règim triomfant a Cuba, amb la qual cosa no tant sols coincideix amb Allan Dulles, sinó que

es coincideix amb Franco.

Quins són els motius d'aquest silenci o de determinades manifestacions hostils? La defensa de la democràcia? La defensa del dret dels pobles a donar-se el govern que els plau? Curiosa interpretació, tanmateix, aquesta d'alguns republicans i socialistes espanyols que resolon el problema de la simpatia o no per la nova Cuba amb l'opció per la política que havia fet de l'illa antillana un país condemnat a monocultiu perpetu, condemnat a lliurar els seus principals serveis públics a mans estrangeres, condemnat a veure Guantànamo convertit en el Gibraltar del Carib.

Quins principis pot invocar un democrata espanyol per a negar simpatia al règim nascut del moviment del 26 de Juliol, quan el principal enemic actual de Cuba, amb la complicitat de Franco, té els seus braços clavats en més d'un Guantànamo espanyol?

Siguem honestos i conseqüents. Els que han lluitat per la República Espanyola i per la independència del territori peninsular no poden caure en el parany d'aliar-se ni mentalment amb els que estiren els fils de la grotesca campanya anticomunista que avui es fa contra Cuba i que s'ha simultanejat ja amb l'acte de la invasió preparada, armada i pagada per elements capitalistes que tothom coneix i tots sabem on tenen domicili i els fons destinats a corrompre i agredir. Nosaltres, catalans i espanyols, som encara víctimes d'una política semblant a la que avui vol ofegar Cuba en el descrèdit o en la sang dels seus fills per tal de perpetuar l'esclavitud dels supervivents.

Cuba és avui, per a nosaltres, la mateixa Cuba enaltida i defensada pel català Pi i Margall a l'hora de la lluita suprema per la seva independència, la mateixa Cuba per la qual el gran Martí, fill de pare valencià, donà la vida i li anunciava, la nit abans de morir a Dos Rios, els perills del Gegant del Nord en aquestes termes commovedors d'una carta inacabada:

"...ya estoy todos los días en peligro de dar mi vida por mi país y por mi deber - puesto que lo entiendo, y tengo ánimo con que realizarlo- de impedir a tiempo con la independencia de Cuba que se extiendan por las Antillas los Estados Unidos y caigan, con esa fuerza más, sobre nuestras tierras de América. Quanto hice hasta hoy, y haré, es para eso. En silencio ha tenido que ser y comendirectamente, porque hay cosas que para lograrlas han de andar ocultas, y de proclamarse en lo que son, levantarían dificultades demasiado recias para alcanzar sobre ellas el fin... Viví en el monstruo y lo conozco las entrañas: y mi honda es la de David."

La fonsa de David i de Martí es la de tot el poble treballador de Cuba. Aquest poble mereix la solidaritat de tots els homes lliures i avançats del món, i molt més dels lluitadors dels pobles d'Espanya.

I qui calla o defensa per calcul polític la causa que no és la de Cuba perd el temps i cerca desenganys: A Espanya, els Estats Units tenen el millor dels aliats en la persona i la política de Franco.

-----oOo-----

Sobre del XXIIè. Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica.

UNA REVISIO SANA. UNA CONCLUSIO JUSTA.

Abart de la tasca principal d'entre les que s'havia assignat el XXIIè. Congrés del P.C. de la U.S., com és l'aprovació del programa de vint anys per a la construcció del comunisme al seu país, ens sembla que un dels aspectes més apassionants del Congrés haurà estat el dedicat a revisar encara més - fons del que ho va fer el XXII. Congrés - els mètodes coneguts per la seva nocivitat del culte de la personalitat. En aquest sentit el recent Congrés es pot dir que ha

la continuació i la reafirmació del Congrés en què fou de nunciat aqueix culte. Ha estat just de fer-ho així, car s'ha --com era de preveure-- que per a segons qui, a l'interior i a l'exterior de la U.R.S.S. les conclusions del XXè. Congrés, en aquest aspecte restaven paper mullat. Pitjor: s'ha demostrat que per a segons qui, no solament s'ha fet una forta resistència a l'aplicació de les esmentades conclusions a l'interior i a l'exterior de la U.R.S.S., ans bé s'han vingut fent veritables esforços per a restablir i rehabilitar una política que ha estat tan nefasta per als pobles soviètics com per al moviment comunista i obrer internacionals. Les resistències i els esforços han estat d'un tal volum, que Crutxev s'ha vist obligat a declarar que el P.C. de la U.S. extirparia fins el darrer brot el culte de la personalitat i les seves conseqüències, per damunt de tot i de tots els que s'hi podran oposar, seran qui seran i vindran d'on vindran els oponents!

I el XXIIè. Congrés, no solament va aprovar amb entusiasme la solemne declaració del primer secretari del Partit, ans bé va aprovar una proposició segons la qual serà elevat a mosaic un monument a la memòria gloriosa dels herois víctimes de la calúnnia que moriren proclamant fins a llur darrer respir llur fe en el Partit i en la causa del socialisme.

Voldriem imaginar-nos quin devia ésser l'estat d'ànim de Dolores Ibarruri i de Santiago Carrillo -- presents al Congrés -- en mig d'un tal ambient de dolor i de victòria. I preguntar-nos: serà vàlid per a ells -- tan "identificats" i tan "solidaris" sempre del P.C. de la U.S. -- l'acord del XXIIè Congrés sobre el culte de la personalitat? En cas contrari --com és molt probable --, tindrà prou energies el P.C. d'E. per tal d'imposar-los la necessària revisió de la qual en depèn el seu esdevenidor honest i eficaç?

Es pot esperar que per llur consciència burocratitzada hagi passat el record dels militants i dirigents comunistes hispànics honestos, víctimes de la calúnnia, víctimes de represions injustes i il·legals dins del Partit, contràries a l'esperit i a la moral del marxisme-leninisme?

Car, si uns tals mètodes foren durant anys i panys la llei en el P.C. de la U.S. ho foren també -- i en la pràctica encara ho son -- en el moviment comunista hispànic en la part que encara es troba sota el domini de Dolores Ibarruri i de Santiago Carrillo.

Es pot esperar, doncs, que l'una i l'altre seran capaces de mantenir llurs ulls oberts, si en un possible moment de meditació es presenta davant d'ells l'ombra gloriosa de Joan Comorera rehabilitat, malgrat tot, molt abans de morir, per tots els militants del P.C. d'E. i del P.S.U. de C. tancats amb ell al penyal de Burgos? Com l'ombra i el record de tants i tants d'altres? Seran canaques Ibarruri i Carrillo de pro- la revisió a fons de la política aplicada en nom del P.C. d'E. 2' encà de 22 anys, un dels aspectes més perniciosos de la qual ha estat i és el culte de la personalitat? Car, si fos- sin comunistes, a ella i a ell els seria més fàcil del que li haurà estat a Crutxev d'establir les conclusions que s'en deriverien, puix que és precisament damunt d'ells dos que reca- uen les més grans responsabilitats sobre els mals que ha na- tit i nateix encara el moviment comunista i obrer dels po- bles hispànics.